

Kadın

– ArTaÇ · 01 Nisan 2012

Biten bir gecenin
karanlık yorgunluğu var kadının üzerinde
o zamanın ceylan bakışlıydı
ellerinde eskittiği tarihin buruşukluğu
yüzünde bin yıllık hasretlikler var.
sevgiye adadığı yürek hep genç
saçları ağarsada gözleri hep mavi baktı insanlara
tahta masalarda demli çayların sohbetiydi
düşlerin baş rol oyuncusuydu
geriye düşen günlerin kazınmış ismiydi
kadını çiçektir
ismi dillere dolanmaya görsün,
aşktı o..
sevgiye açılan en harika yüzdü
bahçesine ektiği nergisler gibi
mis kokardı,
yürürken güller boyun eğdi
zaman dururdu bulunduğu mekanlarda.
yeni doğan günde,
güneşe bakıyordu kadın
perdesini aralayan hafif rüzgarın kolları ardından...
yitirilmiş akşamların,
uçuşan kelebeklerin,
gökkuşağının renklerine
bir kez daha bakış attı.
ağlıyordu kadın....
içinden akıyordu kanlı yaşları
elleri gitti yine tozlu rafların en parlak köşesine
eline aldığı albümde hayat akıyordu
coşkun ırmaklar,yeşil ormanlar
mavi denizler dalgalanıyordu,
o ağlıyordu...
zaman dedi yüksek bir sesle
ne kadar ucuz geçmişsin ne kadar kolay
bir çiğ tanesi kadar ıslak

bir alev kadar yakıcı..
biten bir gecenin
karanlık yorgunluğu var üzerinde
ellerinde eskittiği tarihin buruşukluğu
yüzünde bin yıllık hasretlikler var
sevgiye adadığı yürek ise hep genç
o bir kadın.. bildik,tanıdık
hep gördüğümüz ama bilemediğimiz
o bir kadın
annemiz,eşimiz,kız kardeşimiz
o bir kadın her daim kader arkadaşımız
yüzünde tebessüm
kalbinde yaş
karanlık gecelerin yorgun insanı
bildik tanıdık ama anlayamadığımız..
ellerinde eskimiş tarih
yüzünde bin yıllık hasret
sevgiye adadığı yürek hep genç...

Abdullah Artaç Arslan